

Nádor Tamás

ORSZÁGGAL SZEMEZŐ

*Már végre ki kell mondanom:
Nemcsak a tágranyílt-szemű
Iszony kuporog köponyámban,
Mint bombában a borzalom,
De felül bennem a csodálat,
Gyermek, ki legyűrte a lázat,
S most kiüjjong a szétlebbenő
Ablakon.*

*Termeszek buzgalma, hódok szorgalma,
Méhék mértani szigorúsága
Dolgozik kint és csattogva röppen
Sóvár kezünkre halhatatlan
Szárnyával a szikrázó élet,
Mint reggel az orgonaágra.*

*S akár a fény, lebeg a lélek
Fölpirkadt ámulása.*

*Tükrök figyelnek, távcsövek.
Kémlelő sugarak,
Mint surranó kis gyíkok
Futkosnak az égitestek
Bokrai alatt.
Jövendőnéző ernyők forognak,
Akár az árkos,
Napratárt tenyerek.
Látom, mint jóbarátom,
Arcát, a láthatatlan
Egeket.*

*S talán még hitelesebb csoda,
Ahogy egy hórihorgas
Ház kaptat fújva, zihálva
Melegtől vibráló fellegekbe.
Elevenebb és kézzelfoghatóbb
Látomás, mikor a gép bicegve
Szövi a feszülő tájat,
Mint araszolató gigászi pók.*

Vagyok ebben a sűgő-bűgő,
Rėvűlt árnyakat villogó,
Fűlledt dobogást dadogó,
Ragyogva jajgató izgalomban:
Országgal szemező sas,
Szimatoló kis felhő,
Százeezer fűllet fűlelő
Bėke a nėma lombban.

Szėp most: a jőkedv villan
Ős fecskemőd a lėgbe száll.
Mint jėgbe dermedt holt mammut
Szunnyad szivemben a halál.

Bede Anna versei

KŐSŐ VALLOMÁS

Te sziklán fennakadt mag, te akit elsirattak,
őrom szėttört edénye, regék vándorlegénye,
sírodból visszaszálltál, földöntűli szerelmem,
s most ajkamhoz emellek, mint áldozó a kelyhet.
Ő mondd hogy jó vagyok még, méltó e boldogságra,
hűs és vér gyarlóságom nem háborít ha látod,
tudod, túl sorson, síron az időt én lebírom,
illik hozzám szerelmes őrökkėvalóságod.

Ti csontok, drága csontok, sárosak, csorbák, szentek,
sugárzó ezűstsípok, ti halál-orgonája,
én életre őllelek, sikongó zengzetekre,
nyőszörgő élvezetre, nyíló-csukódó vágyra.
Mert te, csak te szerettél, s én soha mást csak tėged,
koponyád angyalsátra fehérlik éjszakámba,
főldes szemgődreidből kiőmlő aranyláva
életem fenyessége, halálom boldogsága.

Őltetőm, boldogságom, nyugodj bėkén a sírban,
nyugodj bėkén szivemben, én onnan ki nem vetlek,
díszitek pogány őltárt, mondok szerelmes zsolttárt,
dicsėretét kiáltom áhított szép nevednek.
Őj vágú szárnyai kőzt is, párás győnyőrők kőzt is,
zuhogó éjszakáknak partján is tėged látlak . . .
Az évek hová futnak? Mely buckáján az őtnak
gurul el fenyés napja a rongyos ifjúságnak?